

Sütő Gábor *

A politika a marsall!

(TUDOMÁNY A TUDOMÁNYÉRT, MŰVÉSZET A MŰVÉSZETÉRT?)

A világban mindig uralkodott a harc a létért légköre, akkor is, ha a fegyverek hallgattak. E keretben a mi történelmünk úgy alakult, hogy általában nem az utóvéd, hanem az előőrs szerepét vállaltuk, vagy kellett vállalnunk. Akárcsak ma. A világpolitikai harcban, s a tőle elválaszthatatlan kultúrharcban is. A kultúrharc napjainkban világszerte, főleg az európai kontinensen éleződik. Ez kisugárzik Magyarországra, de országon belül is vannak nemzetidegen erők, amelyek fennhangon hirdetik, s kihívóan tesznek is érte, hogy csak akkor legyen kultúrbéke, ha az ő neoliberális téveszméik továbbra is uralkodnak, s alattomosan megszerzett előjogaik tovább bővülnek. Ezzel szítják, s kiváltják a kultúrharcot. A magyarság eddig tűrt, legfeljebb passzívan védekezett, de nagy sokára magáévá tette II. Rákóczi Ferencnek eredetileg a vallási békétlenség és a jezsuita túlkapások ellen írt szavainak szellemét: „**Nem tűrhetők az országban olyanok, akik hazai kenyeret esznek, és az ellenség parancsát követik.**” Lett is belőle hangoskodó idegen hanghordozású ribillió. Azok részről, akik évszázadok óta visszaéltek a magyarok türelmével és jóindulatával. Tanulságos a csatazaj mögé bepillantunk.

Érlelődő társadalmi öntudat

A tudományos és kulturális-művészeti intézmények megkérdőjelezhető okokból idővel elkülönülnek a társadalom érdekeitől, sőt szembe is fordulhatnak velük. Ütközéseik nem valós, hanem *szent és tiszta szakmainak* feltüntetett érdekeik mentén alakulnak ki. A tapasztalatokat szemléltetően alátámasztják napjaink eseményei: egyes intézményeink átgondolatlanul, ám mások nagyon is átgondoltan törekednek *tisztán*

tudományos, vagy kulturális-művészeti érdekeik elismertetésére és érvényesítésére. Csakhogy ilyen érdekek valójában nincsenek. A tudományok, a kultúra, a művészetek nem légtüres térben léteznek, művelőik sem elefántcsont-toronyban ülnek, hanem meghatározott társadalmi közegben. Nem kutathatnak önmagában a kutatásért, nem alkothatnak öncélúan, vagy céltalanul, hanem csakis az őket létrehozó és eltartó társadalom javára.

Azaz munkájukkal össztársadalmi érdekeket kell szolgálniuk, akárcsak mindenki másnak, a kétkezi munkásoktól a politikusokig

. Társadalmi közeg és igény nélkül szükségtelennek is bizonyulnának. A kifejezetten szakmai feladatokat, célokat, irányvonalakat, módszereket természetesen, önmaguk dolgozzák ki, határozzák meg, de ebben is csak akkor lehetnek sikeresek, elismertek, ha a mindenkori nemzeti együttműködés rendszeréhez (NER, ahogy ma hivatalosan is így nevezzük) igazodnak.

Az elmúlt hónapokban kibontakozott, *kultúrharcnak* nevezett kikényszerített forrongásban is megfigyelhető, hogy a társadalomtól elidegenülő, mostanában sokasodó egyének, intézmények, szervezetek a *tiszta tudomány*, vagy művészet jelszavát hangoztatva tévednek, avagy tudatosan térnek az önmaguk számára sem kívánatos tévútra. Ez a magyarságot, a magyar nemzeti érdekeket és értékeket, de még a magyarosságot is háttérbe szorító, tárgyilagosságnak beállított évszázados gyakorlat a nyomuló magyarellenes rasszizmus és az uralkodó helyzetbe juttatott filosze-mitizmus nagy sikere, ám a magyarságnak a kerékkötője. Egyik sem lehet sem tudományos, sem művészi, legfeljebb tudálékos és művészkedő, de rasszista tartalma miatt mindkettő ránc célzó veszélyes politikai fegyver. Közismert helyzetünk bizonyítja, hogy a nemzetidegenek az erősödő pozícióik birtokában alkalmazott szellemi terrorizmusukkal – ami a legtöbbször nem más, mint semmitmondó bűvészet és tudományos máz – a kirekesztésünket érik el az országunk sorsát befolyásoló szakmai döntésekből. Mi több, az utóbbi években a legértelmetlenebb, legbárgyúbb, és legember-ellesebb kezdeményezésekkel zaklatják, macerálják, buzerálják (politikai értelemben is), fárasztják az embereket, zavarják a napi munkájukat, tüzelik, izgatják a közéletet, akadályozzák a kormány munkáját. Emellett az adott színhelyen kezelhető-kezelendő legkisebb gondot is a kormány nyakába varrják. Ezzel együtt mégis ők neveznek diszkriminációnak szinte mindent, ami különbözik az elképzeléseiktől. Sem az MTA, sem más tudományos, avagy kulturális szerveink nem tesznek ellenlépéseket. Azaz, nem vállalják a tőlük elvárt társadalmi-szociális szerepet. Mindennek a csúcsa, hogy illetékes hatóságaink bárgyúsága miatt a nemzetidegen erők ma már mindezt jószerivel intézményes, jogi-politikai szintre is emeltették. Ezáltal akadályozzák, hogy megértsük, kimondjuk és érvényesítsük az igazságot, a nemzeti érdekeinket a társadalmi tevékenység időszerű tennivalóiban. Nem vitás, hogy kártékony tevékenységgel állunk szemben.

E helyzet olyannyira közismert, hogy bár néhány megbotránkoztató esetet érintenünk kell, mellőzhetjük a negatív jelenségek egyébként is vég nélkülinek bizonyulható felsorolását. Aki odafigyel, láthatja és szörnyülködhet. De mindenképpen olvassa el Szakács Árpád *„Kinek a kulturális diktatúrája?”*

” című különösen figyelemre méltó, remek, bátor, a riasztó urbánus- és labanc-párti mesterkedéseket leleplező cikksorozatát a Magyar Idők napilapban, vagy az interneten. Avagy Orbán János Dénes érdekfeszítő

Jegyzetek a kultúrkampf margójára

c. ugyanott megjelent nem kevésbé fontos sorozatát. Beindult Bayer Zsolt sorozata is ugyanebben a témakörben. Ezek az írások (s a hasonló irányba húzó, a kirekesztést és a cenzúrát nem ismerő, ezért anyagi támogatást ugyancsak nem élvező jelen folyóirat, a Kapu, „*az értelmiség magyar lapja*

” is) a kialakuló nemzeti társadalmi öntudat termékei, egyben ösztönzői. Kötelező olvasmányok.

Tiszta-e a „tisztá”?

A lehető legtisztábban fogalmazva, természetesen léteznek **szakmai követelményeket támasztó, teljesítményeket ösztönző tudományos és művészeti célok, eszmények, érdekeltségek, módszerek. Ám nem terjeszkedhetnek a szakmai határokon túlra, de még a szakmában is úgy kell őket csatásorba állítani, hogy végső soron az össztársadalmi érdekeket szolgálják.**

Nem pedig homályos politikai törekvésekkel összemosott elvont, áltudományos, álművészeti elidegene-dett egyéni, csoport-, lobby-, párt-, netán egyre kevésbé rejtőzködő faji érdekeket. Vitathatatlan össztársadalmi érdek, hogy a felsorolt minősítések alá eső érdekekhez alkalmazkodás, illetve azok szolgálata az intézményeink által

elvben

fel sem merülhet. Ám

a gyakorlatban

mégis minduntalan felüti a fejét. A rendszerváltás óta pedig egyre meghatározóbbá válik tudományban, művészetekben, oktatásban, tömegtájékoztatásban, de a társadalmi tevékenység egyéb területein is. A kormányzati szerveknek jogában áll, sőt kötelesek beavatkozni, de általában megalkuvóan elnézik, s végső esetben is inkább elhúzódo

tárgyalásokkal kívánják megoldani még a sarkalatos vitás kérdéseket is. A

tiszta

tudomány és művészet bajnokai pedig minden társadalmi, vagy kormányzati szakmai javítási-módosítási szándékot politikailag motiválnak nyilvánítanak és visszautasítanak.

Azaz ők politizálnak

. Nemzetidegen szempontból ítélik meg azokat, s ezzel ők viszik félre, forgatják ki a lényegükből a szakmai és a politikai szempontokat egyaránt. Művészi szintre emelve a tudománytalanságot és tudományos szintre a művészetlenséget, szellemi-politikai terrorizmusukkal folyamatosan deformálják a közéletet, aláássák az ország nemzeti jellegét, végső soron megkérdőjelezi

magyar

jövőnkét. Teszik ezt érezhető együttműködésben olyan nemzetidegen érdekeket képviselő szervezetekkel, mint például a CEU, a Helsinki Bizottság és más civilnek álcázott intézmények, a Tett és Védelem nevű zsidó gárdának tartott szervezet, amelyek még uralják a terepet.

Ha ezen égető problémakörökben a nagypolitikát, akármilyen helyes, vagy erős is önmagában, inkább a kíméletesség és homályos célú hazai és külföldi követelésekhez alkalmazkodás, vagy csak a velük szembeni szóbeli hadakozás jellemzi, a nemzetidegen „tudósok”, „művészek” és „civiliek” folyamatos és tömeges áskálódása aláássza a közrendet, elemésztí a nagypolitika tömegtámogatását, mint rozsdá a vasat. Túl hosszú ideje tart már e folyamat, nem lehet félvállról venni, mert egyszerre csak eredményes lesz, ha nem az máris. Ugyanis az európai társadalmak, köztük a magyar társadalom szinte minden ágazatát, intézményét tévútra terelő neoliberális, belügyekbe beavatkozó nyílt propagandamunka és tömeges illegális káderképzés már megtette a hatását. E kialakuló tulajdonképpen párhuzamos társadalomnak a hazai politikai vezetői, köztük Gyurcsány és a kétkulacsos, de még akaratos Jobbik vezetői, **nem véletlenül kezdik hangoztatni, hogy ellenzékéből ellenállókká lépnek elő**

.

A

tiszta

szakmai érdekek szentségének nevében a kormány nemzetpolitikai szándékai ellen hadakoznak, s ezzel – akarják, nem akarják ezt az alárendeltjeik és intézményeik – nemzetidegen érdekek szolgálatába szegődnek

.

Tétlenségünk folytatódása esetén a fejlemények drámai következményei beláthatóak. E mindkét oldalról megkérdőjelezendő magatartásnak az ország érdekeivel szembenálló eredményeit már láthatjuk a gyakorlatilag személyzeti és egyéb lényeges kérdésekben autonóm módon működő MTA és a tudományos műhelyek nemzeti szempontból nézve visszá fejlődésében. E létfontosságú intézményünk messze eltért attól, amiért Széchenyi István megalapította, s amiért Arany János vezetése alatt küzdött. Egyes ellenzéki beállítottságú elnökeinek parancsuralma alatt a hozzáértők szerint nem Magyar Tudományos Akadémiaként, hanem politikai szerepre törő magyarelles tudománytalan alakulatként működött és működik.

Pálincás József volt elnöktől hallottunk, például, oktalannak tűnő kormányellenes beszédet az MTA szakmai rendezvényén. Bár sokszor és sokan hivatkoztak már rá, de érdemes felidézni Glatz Ferenc egykori elnöke „tudományos” álláspontját is a *Magyarok Krónikája* c. műből melyben így ír nemzetünk őseiről: „

Ezek a primitív hordák, akiknél a gyermek- és nőgyilkosság régi tradíció...görbe lábú gyilkosok, primitív hordák, nyelvük nem lévén, a sokkal műveltebb szláv törzsek szavait lopták el...

" Szerinte még a ránk igencsak jellemző, minden nyelvtől elkülönülő eredeti magyar nyelvünket is a szlávoktól loptuk. Nehéz lenne a magyarellenés tudománytalanságra jobb példát idézni. Bár időben elkülönül, igazat kell adnunk Kövér László október 6. alkalmából elhangzott találó történelmi áttekintő megállapításának: a kultúrharcban legelőször azt támadták meg, ami szellemi kovásunk, a magyar nyelvet és annak gyökereit. Lovász László jelenlegi elnök pedig még lemondással is fenyegetett, amikor a kormány nagyon is indokoltan tervbe vette az akadémiai kutatások kormányzati felügyelet alá helyezését, a „terméketlen” alapkutatások visszaszorítását, illetve kormányzati célok alá rendelését, az alkalmazott kutatások előnyben részesítését.

Rejtett, de szervezett összetartásra utal, hogy azonnal összehangolt ellenállás alakult ki a neoliberális befolyás alatt álló személyek, bizonyos civilnek mondott szervezetek és az ellenzéki politikai pártok között. E fura jelenség még inkább indokolja, hogy az Országgyűlés és a kormány számon kérje az MTA-tól és a tudományos intézetektől a teljesítményhiányt, az alapkutatások haszontalanságát és a társadalom- és bölcsészettudomány politikai-ideológiai elhajlásait, nem egyszer élesen kormányellenes fellépéseit. Értsük jól, nem az egész tudományos élettől, nem az MTA-val egészében, hanem azokkal a kulcspozícióban lévő vezetőkkel van baj, akik szakmailag nem állnak feladatuk magaslatán, politikailag pedig neoliberális, nemzetietlen vonalat képviselnek. Nem mentségük, hogy ez mostanában nem csak magyar jelenség. Védernyőjük alatt az MTA berkeiben minduntalan, mindenhol és mindenben keresik a zsidó-keresztény gyökereinket, s ha nem leszünk elég éberek, találnak is valamit, amit majd ennek hitetnek. Jobb híján fabrikálnak, mint sok mást, amit bemesélnek nekünk és a világnak. Az intézmény talán a legnagyobb szégyene, hogy Petőfi földi maradványainak azonosítását kezdettől sabotálja. Ebben az a legárulkodóbb, hogy a számtalan és egyre szaporodó nemzetidegen emlékhelyekkel szemben igazán szent magyar ereklye létrehozását akadályozza. Ki ne látná, hogy ez nem másoknak, mint a nemzetidegeneknek áll érdekében, azaz szembemegy a magyar nemzeti érzésekkel és értékekkel. Elszomorító, hogy nem akad egyetlen hatóság, vagy kormányzati szerv sem, amely helyükre tenné az MTA illetéktelenjeit. Mindezek fényében kiben ne merülne fel a nemzetidegenekkel egy húron pendülés gyanúja? A kézdivásárhelyi Beke Ernő nemzeti panaszlevele jogosan mutat rá az okokra: „*mert félnek Petőfi szellemiségétől, forradalmi igazságérzetétől, és tagadásukkal a magyar népet félrevezetik, megfosztva a költőt és a népet attól, hogy újra találkozzanak, és egyek legyenek szabadságszeretetükben, elszántságukban, hitükben.*” Ez a Hit oly erős, hogy sok gyarló, magának való személyt elmozdíthat meg nem

érdemelt magas pozíciójából.

”

Ha az MTA minden ízében magyar és tudományos lenne, beleszólhatna abba, sőt interdiszciplináris alapon kifejezetten a feladata lenne, hogy az intézményekben, hatóságokban, sőt kormányzati szervekben megbúvó nemzetidegenek ne az ezernyi és a pénzünkön épülő méregdrága, az ország magyar jellegét háttérbe szorító zsidó emlékhelyeket szaporítsák mértéket nem ismerve, hanem a történelmi magyar emlékhelyekre és ereklyékre essen a hangsúly. Ezt nem is kellene igényelni sem a kormányzati szervektől, sem az MTA-tól, hanem tevékenységüknek eleve erre kellene irányulni. Mert bizony a magyarság sorsára kiható, eddig rosszul, vagy sehogyan nem kezelt kérdésekről van szó, amelyek remélhetőleg most talán napirendre kerülnek.

Az MTA az immár állítólag több mint hetven féle nemiséget kultiváló gender egyetemi képzéssel kapcsolatban gyanúsan nem hallatta a hangját. A hallgatás pedig, a közmondás szerint, igent jelent. Pedig a nemiség (a „kulturáltabbak” szerint pride és gender) immár hatásos figyelemelterelő és butító fegyverré vált a neoliberálisok kezében. Uralja a közéletet és a politikát. Ha az ellenfélül kinézett személyeket el akarják lehetetleníteni, megvádolják szexuális erőszakkal, és ezzel el is intézik, mert eleve védekezésre kényszerül. Az eluralkodni hagyott pride és a gender ma már a természetes magyar társadalmat vádolja a természetességéért.

Ha nemzetpolitikát akarunk vinni a tudományok és a művészetek irányításába, a sokasodó, a fentiekhez a leglényegesebb szempontból hasonló megnyilatkozásokat ismerve, hangsúlyt kell helyoznünk annak tisztázására, hogy **kik** és miért is értékelnek bennünket negatívan? Mert nehogy bárki is állítsa, hogy ezek tudományos alapon született minősítések. De valamilyen alapon mégiscsak megszülettek. Milyen alapon? A tényeket ismerve, nem nehéz eldönteni, hogy leginkább filozofia alapon. Attól azonban, hogy posztjánál fogva tekintélyesnek tartandó tudós, vagy művész kijelent valamit, nem biztos, hogy helyes és követendő az álláspontja. Bizonyos, hogy sok akadémikus nem is ért egyet a sorjázó hasonló eljárásokkal és állításokkal, de ettől még mindez tény marad.

Különösen körültekintő elemzést igényel azon állandósult körülmény, hogy **e kártékony folyamat az előző és a mostani társadalmi rendszerben egyaránt tetten érhető. Idegen célú titkos érdekek céltudatos törekvését, immár uralmát sejteti**

. Aki kicsit is odafigyelt, ennek ezer jelét láthatta. Nemrég, az elsinkófált rendszerváltást elemezve, Boros Péter volt miniszterelnök „

Sokba került a puha rendszerváltás

” című interjújában fényt vet rá: „

a Magyar Tudományos Akadémia pedig a lehető legkeményebben szembeszállt azzal, hogy

bármiféle elszámoltatás történhessen, egyetlen személyhez is hozzányúljanak a diktatúrabeli politikai szerepvállalása miatt Az egyetemi katedrákon pedig szép számmal voltak és mind a mai napig vannak olyanok, akik a jobboldali kabinetek ellen gyűlölködve agitálnak.

” E magyarellenes vonallal párhuzamos úton haladtak és haladnak bizonyos művészeti ágazatok egyes szervezetei, vezetői és művészei. Boros Péter ezzel kapcsolatban is felhívta a figyelmet arra az igényre, amelynek ugyancsak társadalmi rendszertől független folyamatos feltűnő elmulasztása sem lehet véletlen:

„fontos a kulturális kirekesztés megszüntetése, mivel nincs olyan ország a világon, amely azokat kényeztetné, akik ellenségesen viszonyulnak hozzá.”

A példának hozható intézmények közül megemlíthető a magyar kultúra külföldi képviselőjével megbízott Balassi Intézet, amely sokszor ugyancsak autonóm nemzetidegen, nemegyszer nemzetellenes irányvonalat képvisel, amit az MTI – ahol szintén nem a magyar nemzeti érzés a munkavállalás feltétele, s ezért jobboldali források nem véletlenül nevezik Magyarországi Talmudista Irodának – előszeretettel „népszerűsít” itthon és külföldön egyaránt. De a Petőfi Rádió is mintha a formálisan megszűnt SZDSZ kottájából játszana. Ide illeszkedik a Petőfi Irodalmi Múzeum is, amelyet a tömegtájékoztató eszközök már olyan balliberális és főleg nemzetidegen művészek kifizetőhelyeként emlegetnek, akik – a munkánk eredményeként képződő közpénzek zsebbe dugásával egyidejűleg – idehaza és külföldön is antiszemitázzák és diktatúrázták országunkat. A filmiparban, színművészetben, könyvkiadásban, mindenre, főleg holokauszttémákra, annyi pénz jut, amennyi csak kell. (A butító és rászédő, mindenhová betolakodó reklámokra is). Magyar nemzeti hősök bemutatására nem jut annak ellenére sem, hogy a nemzeti érzésű tudósok, művészek, újságírók és politikusok ezt is számtalanszor szóvá tették. Holokausztra utaló filmmel egyébként már Dunát lehet rekeszteni. Nemzetidegen ideológiai, kulturális, szellemi diktatúra ez a javából, amit ugyanezen nyomuláshoz tartozók nemzetközileg Oscar-díjjal jutalmaznak egymásnak.

Nagyon is érdemes tehát odafigyelni Boros Péter nyilatkozatára. Bár későn szólt, utólagos szóra fakadása értékes, mert amit a kívülálló szerepére kényszerült történelmi tanúként kimond az igaz. Nyilatkozata **azért fontos kordokumentuma, s egyben kórdokumentuma a rendszerváltásnak, mert rávilágít, ugyanazok voltak az igazi háttérhatalmi parancsnokai, akik ma is előjogokkal rendelkeznek** . Ezzel segít megfogalmazni kulturális rendszerváltó irányelveinket. Ennek okán a most végre körvonalazódónak és újfajtanak látszó tudomány- és kultúrpolitikai elégtételi hozzáállásnak mindehhez a legkomolyabban kell viszonyulnia.

Legfőbb ideje, mert sokszor ismert, de néha az ismeretlenségből kulcspozíciókba ültetett, többnyire ugyancsak nemzetidegen „tudósok”, „művészek”, „újságírók”, sőt „politikusok” uralják a terepet. Bár alapvetően hadakoznak minden ellen, ami nem neoliberalis, migráns és gender-párti, de mindig oda szegődnek, s hirdetik szenvtelenül kártékony téveszméiket, ahol akárkiktől is, de többet kapnak. Azért lelkesednek, amit a nemzeti és a természetes támadása miatt busásabban jutalmaznak. Politikai célok érdekében veszik fel a tudományos, avagy művészeti függetlenség álcáját, sajátos politikai előnyöket verekednek ki maguknak, a

tárgyilagosságra törekvőket izmusokkal illetik (a legtöbbször az antiszemitizmus csapódik az eszükbe), leminősítik, zavart és ellenséges hangulatot keltenek, azaz nyíltan-őszintén elidegenült érdekeket szolgálnak. Azon mesterkednek, hogy még a legilletékesebbeknek se legyen mersük, eszükbe se jusson, hogy Magyarországon nem a terjedő magyarellenesség, hanem egy idegen, az egész világnak kényelmetlenkedő nép indokolt bírálata ellen kell zéró toleranciát hirdetni. Nem művészet rájönni, mi ennek a „tudományos” magyarázata. Veszélyt jelentenek mindenkire, elsősorban a nemzeti érdekeinkre nézve. Udvariisan ellenfeleknek nevezzük őket, pedig valójában ellenségek, csak félünk kimondani, holott ők nyíltan megteszik ezt is. Lefasisztázzák, sőt ellehetetlenítik, aki a „*politikailag korrektnek*” felmagasztalt téveszmékkel szembe mer szállni. Pedig ez parancsoló, mert a legszégyentelenebbjei már a kisgyermek figyelmét is elterelik minden természetről, s immár a meséket sem tartják politikailag korrektnek. Miféle tudományos, vagy művészeti szint ez? Mit céloz? Milyen jövőt szán a felnövekvő nemzedékeknek? Orbán Viktor eltávolításán is nyíltan dolgoznak, sőt nem egyszer odáig merészkednek, hogy még a meggyilkolását is „tematizálják”.

Mindennél csak az a felháborítóbb, hogy egyiknek sincs következménye.

Két „T” maradt a háromból

Az előzőeket összegezve, megállapítható, hogy az Aczél-féle három T-ből – Tiltás, Tűrés, Támogatás – szerencsére mostanra kettő maradt: urbánusok és labancok támogatása, illetve népi-nemzetiek és kurucok tűrése. Tiltva semmi sincs! A szó legszorosabb értelmében. Ezért kérdésként is feltehetjük: Tényleg szerencse, hogy nincs tiltva semmi? Még az sem, amit létfontosságú lenne tiltani? Mint a pridenek nevezett nemi korcsosulás provokálóan büszkélkedő, egyre sűrűbb és hosszadalmasabb vonaglása, vagy a gender erőltetett tudományos-művészi szintre emelése, **azaz a nemi korcsosulások terjesztése**. (Miért nem merik még magyarul sem megnevezni? Talán így művészebb, vagy tudományosabb?) Azt tapasztaljuk tehát, hogy a

tiszta

tudomány és művészet inkább ahhoz járul hozzá, hogy lazítsa az értékrendünket, bomlassza az emberi kapcsolatokat, atomizálja a közösségeket, s az egész társadalmat. Egyszóval nem tiszta, nem is mentes a sajátos politikától, sem ideológiától, csak palástolni igyekszik, miközben

minket akar eltiltani a politizálástól. Bármennyire hihetetlen, de képviselői az önmegvalósítással (azaz a közösségi érdekektől elidegenítéssel), az ésszerűtlenség és a természetellenesség demokratikusnak beállított,

hatóságilag egyáltalán nem korlátozott

, ezért egyre erőszakosabb terjesztésével aratják a sikereiket. Ebből is csak azt a következtetést vonhatjuk le, hogy

nem önmagában a tudomány és a művészet, nem is a tisztességes és színvonalas művelőik, hanem a nemzetidegen befolyás alatt álló, a demokratikus jogokkal rútol visszaélő személyiségeknek felszentelt egyének és intézmények a kártékonyak. Ám mégis ők a támogatottak

. Tisztességtelen művelőik

ezért is

örködnek féltékenyen a

tiszta

tudomány és művészet egyeduralkodó felett, gyanakvással fogadnak és visszautasítanak (mert már olyan helyzetet vívtak ki, hogy megtehetik) mindent, ami elidegenedett szemléletük szerint nem tudományos, vagy művészi, hanem politikai kinézete van. Mindezt megpatkolják azzal, hogy eközben képmutatónak szoronganak, rettegnek a saját maguk által kiagyalt diktatórikus fenyegetésektől, amit bizonyítékok híján sem szűnnek meg világgá kürtölni.

Ha a fentiekkel tartalmilag nem mindig, nem is mindenben esik egybe, de mindent egybevetve, úgy is jellemezhetjük a helyzetet, hogy **változatlanul fennáll a népi-urbánus ellentét**, akkor is, ha hagyományosan nem merünk beszélni róla, ezért eddig nem is tudtuk megoldani. A szocializmus és a kapitalizmus e szempontból egyaránt magyarázatot igénylő gyakorlata azt mutatja, hogy

a mindenkori hatalom az urbánusok háttérét képezi

. A rendszerváltástól mostanáig is őket részesítette előnyben, nekik nyújtott sokkal jelentősebb pénzügyi, politikai, s ezáltal erkölcsi támogatást. Még annak ellenére is, hogy az urbánus gárda a kormány és a hatóságok ellen harcolt és harcol jelenleg is.

Mi lehet a magyarázata annak, hogy a kormánysszervek és hatóságok a saját szellemi táborukat elhanyagolták, háttérbe szorították, leintették, még akkor is, ha egyes képviselői néha halkan, nem is követelni, mindössze emlegetni merték az egyenlő bánásmódot?

Az, hogy az urbánusok mindig és mindenhol beépülnek, vagy beépítik embereiket, a népiesek pedig duzzogva szorgalmasan róják soraikat az íróasztal fiókjának. Szerencsére hallunk olyan utalásokat, mérvadó forrásokból is, hogy valahol végre körvonalazódik egy másféle, remélhetőleg helyes irányra és arányra törekvő politikai akarat. Talán végre napirendre kerülhet a társadalmat behálózó, a nemzeti irányba haladást gátló szövevényes problémakör, s remélhetőleg valamennyi érdekelt fél számára megnyugtató és kedvező megoldásra talál. E kívánt, remélhető és parancsolóan sikeresnek bizonyulandó rendezésnek azonban **átütőnek és folyamatosnak kell lennie, határozott magyar nemzeti jelleget kell viselnie, különben minden visszarendeződik**

Ennek egyetlen titka van: a várható hazai és nemzetközi jajveszék ellenére mindig a

magyar nemzeti érdekeket kell előnyben részesíteni, érvényesíteni és szolgálnia

.

Turul-e a „2rule”?

Az égvilágon semmi kifogás nem merülhet fel magyar sportszermárka létrehozása ellen. Dicsérendő az ötlet, a mezek mutatósra is sikeredtek. De a márkanév is legyen félreérthetetlenül magyar, ne pedig kozmopolita színezetű, a siker ízét rontó értelmetlenség. E kérdés nem tudományos, nem is művészeti, de bizony kulturális, s akár úgy is feltehetjük, hogy büszkék legyünk a „2rule”-ra, vagy szégyenkezzünk miatta? Lévén, hogy idegen és értelmetlen szóképzés a tévedhetetlenül magyar Turul helyett, pusztán sportszerveződélyből is érdemes lenne megtudni, ki és milyen érvekkel beszélte rá a döntéshozókat ilyen agyalágyult megoldásra.

Rímél az ilyesmivel a többször szóvá tett „bevándorló ország”, ami politikailag, nyelvtanilag, értelmileg-tartalmilag, minden lehetséges szempontból helytelen, ám mindenki szajkózza. Vajon mi lehet az oka annak, hogy sem az MTA, sem más tudományos intézet nem szól, vagy tesz semmit annak érdekében, hogy azt mondjuk, amit valójában akarunk: nem fogunk bevándorló

k
ország

a
lenni! Miért nem merjük kimondani? Itt is lappangana valami titkos meggondolás? Miért hagyunk meghonosodni nyilvánvaló nyelvtani és értelmi sületlenségeket. (Nem is beszélve a „dzsidípiról”, „prájdrol”, „dzsenderről”, „féjknyúzról”, „meinsztrímről” és társairól). Miért nem hallunk szép és helyes magyar nyelvet sem a politikusoktól, sem a tömegtájékoztatási eszközöktől? És ehhez miért nincs az MTA-nak egyetlen szava sem? Szabad utat kap minden, csak ne magyar legyen.

Szégyen, amit az ugyancsak illetéktelennek bizonyuló illetékesek tettek a főváros egyik leglátogatottabb helyének, a Dunapart részeinek immár majdnem teljes zsidó vonatkozású (mondhatnánk magyarellenese) átnevezésével, illetve annak engedélyezésével.

A szemezgetésből nem maradhat ki az a groteszk kezdeményezés, hogy őszkezedeten „NATO-futást

” rendeztek Budapesten, s még a kormánypárti Magyar Idők is „

Felkészülés az orosz fenyegetésre

" címmel jelentet meg egy téveszmefuttatást. Ahelyett, hogy valaki elmondaná: a NATO háborút folytat Afganisztánban, Irakban, Szíriában, megszállás alatt tart országokat, csapatokat küld az orosz határra, Ukrajnában támogatja a nacionalista-fasiszta kormányt, Romániában, Lengyelországban katonai támaszpontot létesít, mert a világban meglévő hétszáznyi nem elég neki. Mi a magyarázata, hogy e világbékét fenyegető közismert tényekről nem beszél egyetlen tudományos intézet sem? Csak nem az, hogy a politika sem meri még érinteni sem e világégéssel fenyegető tetteket.

Sajnos, mindez és a számtalan hasonló bosszantó, s egyre bántóbb jelenség aligha magyarázható egyszerűen figyelmetlenséggel, sokkal inkább valakik tudatos ügyeskedésével.

Lépjünk a tettek mezejére

A kártékony mesterkedések uralkodóvá válása miatt szellemi fordulóponton, történelmileg veszélyes helyzetben élünk. A természetellenes és nemzetellenes kultuszok kötelezővé válásának irányába mutató ármánykodással egyre többeket szoktatnak hozzá, s békítenek meg vele, hogy azoké marad a megítélési, iránymutatási, sőt büntetési jog, akik botrányosnak tekintik, ha vannak saját meglátásaink, érzéseink, igényeink, gondolataink. Az egyre virtuálisabbá váló valóságunk ezeroldalú nyomása mellett azt is túrnunk kell, hogy nemzetidegenek ellenségesnek minősítik, tiltják, irtják, büntetik nemzetvédő megnyilvánulásinkat; nacionalistának, fasisztának, antiszemitának hazudják. Még azt is kétségbe vonják, hogy jogunk van a véleményezésre, eleve ki akarják küszöbölni a lehetőségét is annak, hogy a kialakuló vitákat végigvigyuk, s valamilyen kölcsönösen elfogadható eredményre jussunk.

E kérdések a konkrét napi munkahelyi és közéleti helyzetekben élesebben vetődnek fel, mint gondolnánk. Történelmileg akkorára növekedett az aránytalanság, oly sok a rejtett összefonódás, hogy **már nem is csak egyszerű kiegyensúlyozottság megteremtésére van szükség** . Efféle félmegoldásokkal a társadalmi tevékenység elemzett

területein ma már semmire nem megyünk, mert a nemzetidegenek a megszerzett tisztségeik birtokában, pénzügyi, hatósági támogatásuk mellett elkerülhetetlenül végbemegy a visszarendeződés. Kompromisszumokkal, az egyenlőség méricskélésével, egyezkedéssel sehova nem jutunk. Gyökeres fordulat szükséges. Első helyen, kiemelten a magyar nemzeti elemnek és a természetesnek, az ésszerűnek kell érvényesülnie mindenben. A társadalmi jelentőségű problémákat nem a jelenségek szintjén kell kezelni, hanem gyökeresen kell átrendezni, bármilyen látszólag kíméletlen módszereket is követel. Ahhoz, hogy ez sikerüljön, pontosan ismerni kell az itt csak nagy vonalakban körvonalazott problémák természetét. Emberségesen, de meg kell tisztítani az utat mindentől, ami nemzetidegen. Valamennyiünknek, a tisztességes tudósoknak és művészeknek is érdeke, hogy kitegyük, és szigorúan tiszteletben tartjuk az országos útjelző táblákat, s vele együtt, de mégis mögé sorolva a valós tudományos és lelkiismeretes művészi alkotószabadságot. A közismerten bizonyított „*jogszerű, de erkölcstelen*” jelenségeken nem léphetünk túl mindössze annak a tagadhatatlan igazságnak a kimondásával, hogy a tőkés rendszer velejárói.

Mindez nemcsak válaszokat, hanem bátor tetteket is igényel, gyökeres intézkedéseket a kormányzervek, a hatóságok részéről. A közvélemény, az elvárásaikkal szembemenő ügyeskedések által nemegyszer fejbe kólintott a választók ugyanis mindinkább ellenérzésekkel tekintenek e fejleményekre. Akkor is, ha utalások történnek a várható változásokra, mert ezeknek még alig van jele. Ha a tudományos-művészeti, kulturális-bölcsészeti tevékenység keretein belüli magyar nemzeti érdekű rendezés elmarad, a helyzet a robbanásig feszül, mert a nemzetidegeneknek a magyarsággal szembeni gátlástalansága, mohósága, szerzési és uralkodási vágya, a filoszemita nyomulás láthatólag nem ismer határt, s a magyarság türelme sem végtelen.

Az aczélok, hornok, gyurcsányok, újhelyik, niedermüllerek, jávorok, akárcsak elődeik és a már ágaskodó, de még álcázott utódaik, gátlástalanul mindent megtettek és megtesznek országunk, nemzetünk ellen, mert nekik soha semmi nem volt tilos és ma sem tilos. A kultúrharcban ne beszéljünk mellé, és ne hagyjuk, hogy az illetékesek mellébeszéljenek. Velünk szemben soha nem voltak korrektek, most sem azok, ezért minden politikai korrektséget félre kell dobni, alaposan meg kell nyirbálni az urbánusok, a nemzetidegenek, az árulók kiügyeskedett előjogait. Magyarosan, hogy magyarok maradhassunk a szó nemes és történelmi értelmében. A tegnapi tapasztalata és a holnappal szembeni elvárás nem hagy kétséget afelől, hogy ki kell törnünk a mából.

Ennek levezénylése ugyan **a kormány magától értendő mindenkori történelmi kötelezettsége**, mégis méltányolnunk kell, ha akár kis lépéseket is tesz ebben az irányban. A rendszerváltás utáni elődei, enyhén fogalmazva, e szempontból messze nem álltak a helyzet magaslatán. A jelenlegi ellenzéki „kínálatoktól” pedig az Isten

mentse meg hazánkat. Mindezt mérlegelve,
elfogadó jogainkból semmit fel nem adva

ellenző-

, adjunk meg minden támogatást a kormány kitűzött bizonyítottan nemzeti érdekeket követő céljaihoz. Ezek elérése ugyanis ez nemcsak kormányzati teendő, hanem mindenki feladata. Legalább mi, értelmiségiek, legyünk szellemi háttere e kormányzati törekvéseknek, de ne passzívan, hanem igényeljük is a meghallgatásunkat. Tudományos és művészeti kérdésekben ugyan nem lehet szavazással dönten, de ettől mi még szavazhatunk a tudományos és művészeti teljesítményekre. Legyünk azonban tudatában annak is, olyannyira kedvezőtlen hazai és nemzetközi körülmények hatnak a kormányra, hogy a legtöbbször nem haladhat a közvélemény által láthatóan, érzékelhetően és közvetlenül a nemzeti célok irányába. Ám érezhetően tudatában van annak, hogy a tudományok és művészetek nemzeti szempontból számításba veendő szakmai követelményeinek megfogalmazásával és alkalmazásával felelősen mutatnia kell az irányt. Történelmi szerepét akkor tölti be, ha mindezt a magyar társadalom érdekében következetesen végigviszi, hangsúllyal mindarra, ami nemzeti érték és érdek. Senki ne próbálja elhítni velünk, hogy ez nem oldható meg; csak politikai akarat kell hozzá. Az a szellem, amely et a miniszterelnöknek a Hagyományok Házának minapi megnyitóján fogalmazott meg:

„Mi, magyarok azért állhatunk ma itt, 1100 évvel a honfoglalásunk után, mert tudjuk, honnan jöttünk, és azt is tudjuk, hogy mivel tartozunk az előttünk járó nemzedékeknek. Sőt azt is tudjuk, mivel tartozunk az utánunk jövőknek.”

Ehhez adjunk meg minden segítséget, annak tudatában, hogy

a kultúrharcot sem önmagában a kultúrharc kedvéért vívják, hanem mindenki a saját nemzetéért

.

A jelen írás az ókori Kínában keletkezett tétel, *a politika a marsall* címet viseli. A mai magyarországi helyzetből kiindulva, a fenti tények és elemzések fényében azonban lényeges módosító kiegészítést igényel. Az a helyes elvi-gyakorlati értelmezése, ha a nemzeti erőink, a hazafitól az értelmiségin át kormányfőig, a NER keretében és minden más módon arra törekednek (aminek a tendenciája most halványan felsejlik), hogy mivel a képviselők nem visszahívhatók, ne pártpolitika, hanem a

nemzet

politika legyen egyszer s mindenkorra a marsall. Iránytű nemcsak a tudományok és a művészetek számára, hanem a társadalmi tevékenység valamennyi ágazatában mindenekelőtt magában a mindenkori kormánypolitikában, mert az ország csak így teremthető újra magyarrá

.

* A szerző nyugalmazott nagykövet, közíró.

(Megjelent a Kapu 2018/10 számában)